Cezarina Adamescu

---

99 DE ANOTIMPURI FĂRĂ NICHITA

Cezarina Adamescu

99 DE ANOTIMPURI FĂRĂ NICHITA

volum comemorativ 1983-2008

Editura **SINTEZE**

Descrierea CIP

AVE, HRISTEA NICHITE!

I.

Crezum
c-o să fiu numai scrum
praf şi tină;
că n-o să mai fiu nicicând
spic de lumină.

Fără tine crezum
că n-o să mai fiu
nicicum.

II.

Spune-mi că n-ai plecat
de tot,
la Domnul tău Sabaot
că o aripă măcar ți-a rămas
într-un cuib de pripas
măcar – diafană –
o pană,
să scrileji cu ea
infinitul
din carne de stea…

III.

Flori de pathouli-ți trimit
spre zenit,
dincolo de hotarul

şi-ți mai trimit
harul cel cucerit
în ***Necuvinte,***
Hristea sfinte!

IV.

Ai grijă Doamne,
de-acest
mugur celest
deghizat în cuvânt
de care
cu legământ am jurat
că-l iau de bărbat
în cerul apus niciodat'

V.

Am scăpat lumina din mână,
lumina de lună.
Omăt până-n brâu astupă
lumina flămândă
şi prea tremurândă,
lumina ce stă să se rupă
lumina fierbinte şi grea
ce-mi lumânărea

VI.

Cu un acant
fac o spărtură-n neant
în aură fac o spărtură
şi mă bufneşte
lumina pe gură.
Stau aşa până-n zori
când discret se retrag
luminoşii nevăzători
cu paşii lor să rezume
amarul întuneric de lume…

VII.

Sufletul tău, Nichite,
are oasele obosite,
are mădularele fripte
ascunse în cripte,
pitite-n firidă
în brațe de cariatidă
pe umeri de-atlanți
impozanți
oasele verighetă
mădularele cununate
cu „necuvintele” toate…

VIII.

Cum să îndur
privirile tale năuce,
când pe obraz îți cădea
lumina în formă de cruce?

Şi-acum lumina mă arde.
Ține-o de capete, barde,
ține-o de frâie, poete,
şterge-i curatele pete.

Ştergе-i şi umbrele care
par a fi semn de-ntrebare.

IX.

Blândă lumină,
caldul cuibar
în galbena steauă
de chihlimbar,
în smintita stea de carne
ca meduza translucidă
ce-a căzut subit gravidă.

Steaua care-aşteaptă prunci
nenăscuţii de atunci
nenăscuţii de acum
steaua răsărită-n drum

X.

M-am întors din moarte
scrijelind pe carte,
perna zgâriind
m-am trezit scriind.

Scrisul lăcrămat
scris însângerat,
scris deloc uşor
scrisul de din dor…

XI.

Mai aveam de scris:
m-am întors din vis
m-am întors din ceață
chiar în toi de viață,
chiar în toi de moarte
să-ți zidesc o carte
pusă-n temelie
la o sihăstrie…

XII.

Cu exasperare
cu durere mare
c-un crâmpei de jind
scrisul mi-e colind
scris de linu-i lin
miere şi venin
sare, vin şi pâine
scrisul pentru mâine.

Scris de lerui ler
stea căzută-n cer
stea căzută-n sus
steaua lui Isus.

XIII.

Scriu c-un ciob de stea
c-o lumânărea;
scrisul mă seduce
scriu c-un vârf de cruce,
scris năucitor
şi mântuitor,
răscumpărător.

Nu pot să m-opresc
nici să mă trezesc
şi mă zvârcolesc
într-un scris dantesc.

XIV.

Scrisul tutelar
selenar, stelar.
Somnambulic scris
vis, vis, vis.

Cine mi-l trimite
pe nebănuite?
Cine mă sileşte
şi mă prinde-n cleşte?
Fiindcă pun prinsoare:
dacă-l las, mă doare,
mă ucide-ncet
scrisul paraclet

XV.

Scris mângâietor
dacă-l lepăd, mor.
Scris cu Duhul Sfânt
scriu mâncând pământ.
Nu pot să-ncetez
scrisu-i ca un crez.

XVI.

Fără vreo prudență
scrisul penitență
post şi abstinență.
Scris mortificare
scris la lumânare,
la opaiț scris
scris ce-a fost prezis
de trei ursitoare
lângă scăldătoare
scris cu sânge viu
scrisul în pustiu.

XVII.

Scrisul c-un tăciune
ce deşertăciune!
Nici nu mai cutez
să mă liberez.
Nici nu îndrăznesc
mâna s-o opresc,
scriu cu-nfrigurare
scris cu respirare….

XVIII.

Scrisul mamă-tată,
cruce fulgerată
scrisul ca un cântec
scrisul prunc în pântec
scrisul lepădat
prunc abandonat,
pruncul regăsit
scrisul odrăslit.

Binecuvântare
şi blestem sub soare,
scris cuminecare….

XIX.

Scris pământ de flori
cât o să mă dori?
Scris, în lună – bardă
cât o să mă ardă?
Cât o să mă sece?
Duş cu apă rece.

Scrisul mă plesneşte
cu un bici pe deş'te,
ca un şfichi pe-obraz,
scriu dar cu necaz.

Cu obidă scriu
făr' măcar să ştiu
făr' să bag de seamă
scriu să scap de teamă.
Scris – bănuț de vamă.

De urât să scap
pe hârtie sap,
pe hârtie ar
ca să capăt har…

XX.

Scriu şi obosesc,
însă nu m-opresc,
scriu fără ostoi
anonim pe foi.
Să le-ngrop măcar
la picior de-altar.
Să le-ngrop sub casă
şi-apoi nu-mi mai pasă,
scrisul de mireasă.

XXI.

Scriu ca să-mi trăiesc
visul nebunesc
şi trăiesc să scriu
predică-n pustiu.

Scriu cu lutul ud
plămădind un nud,
scriu cu o narcisă
parc-aş scrie-o Missă.
Missa cea Solemnă
de credinţă demnă.

XXII.

Stinsele scântei
zboară funigei.
Cine va rămâne
scrisul să-mi îngâne,
care încotrova
să-mi îngâne slova?

Semnul de jertfire,
semn de mântuire
este scrisul meu
har lui Dumnezeu!

XXIII.

Scrisul meu râvnit
bun de mântuit,
viitor trecut
scris profund durut,
scris (dez)locuit
şi mărturisit…

XXIV.

Scriu cu clipe moarte
'ntinerită foarte.
Sunt caligrafii
cu fotografii.
File siluite
şi neprihănite.
File-ngălbenite
ori mucegăite,
izuri de ciuperci
bune să le-ncerci,
să le-ncerci cu dinţii
culmea elocinţii.
De la est la vest
scrisul palimpsest.

XXV.

Vorbe dosădite
şi nesăbuite,
fluturări de-aripă,
spulberate-n pripă.
Sinilite file,
aripe nubile
duhuri sinilii
printre morţi şi vii….

XXVI.

Când m-aşed pe scris
uit de ce-am promis,
uit de uitătură
şi de bucătură
şi mai uit de sine
printre mii de-aldine.

Rătăcesc pe cale
căutând verzale
printre unciale
eu mai uit de jale.

XXVII.

Caut, strig şi plâng
mâinile îmi frâng
frâng şi tocu-n două
şi-apoi scriu pe rouă.

XXVIII.

Miere şi cu fiere
scrisul din viscere
din adânc de trup
litere irump
literele smulg
le feresc de vulg
le feresc de tină
până pasc lumină

XXIX.

Turmele plăvane
capre, oi cârlane,
bivoli nărăvaşi
armăsari abraşi
mieluşei cu stea
blană ca de nea
trec zburdând pe coală
până-mi sar în poală.

XXX.

Scris ultimatum
scris rămas postum
scrisul azvârlit
într-un foc mocnit
într-o pălălaie
scris cu stropi de ploaie.

Scris cu lacrimi – stropi
iambi, şăgalnici tropi
virtuoşi trohei
numai buni să-i bei
ca din cupe vinul
scris de Linu-i linul.

XXXI.

Scris eveniment
scrisul testament
scrisul din ferpar
text aniversar
cioburi de vitral
ciob din Sfântul Graal.

XXXII.

Scrisul închegebat
pe un colț de pat
pe un colț de masă
scris de ce-mi mai pasă?
Scrisul cel orfan
fără nici un ban.

XXXIII.

Scrisul virtual
coamă fără cal
cal fără copite
semne potcovite
țintuite semne
pe azur desemne.

XXXIV.

Scrisul cu arcan
fără nici un ban
diafanul scris
îngerul din vis
îngerul de veghe
de la mii de leghe
vine să-mi dicteze
să mă-nmiresmeze.

XXXV.

Vine trist daimonul
să-mi alunge somnul
nepoftit se-aşează
sus pe o spetează
mă priveşte fix
dincolo de Styx.
Mă pofteşte-n barcă
ca pe Noe-n Arcă.
să mă treac-un hop
marele potop,
marele diluviu
înecând Vezuviu.

XXXVI.

Cea care şi-a mânjit numele
cu sângele virginal
al poemului,
cea maculată de tot azurul
întrezărit
pe promontoriu
unde ţipătul pescăruşilor
ţâşnea din timpan
direct printre valuri.

O, poemul acela
transmis din celulă-n celulă
prin morse
prin alfabetul pinguinilor,
poem anonim
scrijelat cu un sâmbure
de măslin

pe zidul carcerei unde se
zbătea pasărea colibri,
pasărea muscă,
pasărea Paradis,
pasărea Lyră
ori pasărea Kiwi
cea fără aripi.

O, tu, pasăre Ibis!

XXXVI.

O, pata aceea de sânge
care-şi revendică numele
fulgul uscat, răsucit
năclăit de tăcere
zburând din căuş
peste linia vieţii!

Câte cuvinte nu s-ar
fi putut cuibări
în ea,
ca sub aripa morţii?

XXXVIII.

Amiroase a cuvânt
aşa cum a spirit miroase,
a coame de vânt,
întind mâinile
şi mă prind
de colţul de stea
de-un crâmpei de colind.

Numai iubind
mă agăţ cu toată puterea
de însuşi Fiind.

Aşa colind
pe suprafaţa pământului
vieţaş, trăgând
la galera cuvântului…

XXXIX.

Dau Poesiei acatist
să exist,
să visez;
şi astfel să luminez
cu lumina picurată
împrumutată
de la Tată,
de la Fiu,
de la Duhul cel Sfânt,
precum în Cer
aidoma pe pământ,
apoi,
de moarte bună să mor
în har sfinţitor
aşa ca un zbor
ca o sfântă-Înălţare
ca o prefacere pe altare…

XL.

M-a miluit
cu vrednic, Cuvântul
m-a îndreptăţit
Dumnezeu;
Nu mai sunt eu
ci El locuieşte în mine
cu lepădarea de sine.

A venit
să mă înlumine
să-mi înzeiască
omenescul trupesc
cu suflet ceresc.
El care-a coborât
din tină
să mă ridice
la steaua mea ferice.

XLI.

Toate amintirile
păsări devin
şi-n zbor lin
se-ndepărtează.
Ce mai urmează?
Ca şi acumul acesta firav
lunecos ca pământul jilav
să se prefacă în ieri
ducându-mă spre nicăieri
şi spre niciunde?

Clipele mele devin
de neputinţă şi chin,
furibunde…

XLII.

Inima mea e palidă,
albă,
oasele – verighetă,
le-ncolăcesc pe degetul Lunii
până țipă în zori
toți păunii.
Toți păunii îmi decupează
inima trează
şi-o atârnă salbă
pe gâturi de lebădă albă,
pe când,
din ciuturi
lunaticii scot
oase de fluturi…

Nu-mi vin în simțiri
de-atâtea nocturne

(des)tăinuiri.
Cine să le distaine?
Să le despoaie de haine,
de piele, de sânge,
de plânsul mocnit,
gâlgâit,
hohotit, amuțit, neiubit,
care m-a biruit
m-a lăsat fără vlagă
şi nemaiîntreagă.
Suave secrete
pe care-un erete
vine din zbor să mi le smulgă
şi le divulgă…

XLIV.

Azi
privirea mea
sparge zidul celulei.

Azi
privirea mea
se lipeşte
precum pistolul de tâmplă.

Mâine se va auzi
şi împuşcătura.

XLV.

Îmi intră sub piele
cuvintele.
Hai, minte-le,
minte-le dacă poți,
apoi vinde-le
pe doi zloți
ori dă-le pomană
c-un coltuc de pâine
şi-o cană cu vin
să-ți spună şi ție cineva
pe lumea aceasta:
Bogdaproste! Amin!

XLVI.

Păşeam în sala
cu o mie de locuri
ocupate de alții.
Paşii mi se pierdeau,
împleticeau
printre scânduri înghesuite,
aglomerate, sufocate,
mormane întregi de bagaje,
absolut inutile
de vreme ce
toți ocupanții dădeau buzna
cu mâinile despuiate
pe singura uşă
ce dădea în livada
cu mere în pârg
în care viermele neadormit
apucase deja să mănânce
miezul dulceag-acrişor
şi semințele…

XLVII.

Femeia aceea îşi tatuase
un nufăr pe vangă.
Din coapsele lui răsăreau
sălcii plângând
şi lacrimile se prelingeau
ca pe stinghii.

Pe ombilic i se încolăcise
şarpele necesităţii
iar de la subţiori
ţâşneau lujeri de crin
odorând împrejurul.

Pleoapele, obrazul cel stâng,
omoplaţii,
păreau livezi
în care lumina crudă

a lui Armindeni
promitea
o moarte, o înviere
şi mai presus de înălțare
o pogorâre
în limbile de foc
ale Paracletului.

XLVIII.

Încă mai dorm duse
filele netăiate şi netraduse
pe omătul lor
alunecă sănii trase
de reni indigeni.

Cad stele-n spirale de foc
incendiind întunericul.
Până la facerea lumii
aveau să mai treacă
multe răsărituri;
Ruah plutea peste
apele înghețate
survolând
imperii de linişte…

XLIX.

Îmi apare femeia copac
pe retină.
Privirile ei rămuroase
Împrumută geometrii
selenare.
Pe brațele sale
ploaia se preface în țurțuri
din unghii țâşnesc rădăcini
care se înfig în ether
până la treapta de jos
a Scării lui Iacob.

Ar vrea să păşească
dar scoarța o strânge
până la glezne,
până la brâu
până la subsuoară,
precum zidul mănăstirii
pe Ana.

L.

Cu sângele scurs
prin venele subit retezate
umblă Poezia
desculță-n răscruci
cerşind un coltuc de tandrețe.
În loc de asta
se trezi cu o plesnitură
de scorpion
drept în plex,
aşa, pentru învățare de minte,
să nu-şi mai despoaie încheieturile
vulnerabile
privitorilor indiferenți
în sublima lor imbecilitate
neîndoielnică.

LI.

Vine cineva într-o zi
şi spune: s-a sfârşit
iar tu nu ştii ce trebuie
să răspunzi.
Cel mai bun răspuns
e tăcerea,
durerea,
neputința,
goliciunea în fața
ochiului triunghiular
în lipsa peretelui
în spatele căruia
ai fi putut să te ascunzi
înainte de a fi prea târziu
- prea devreme -
pentru ca într-o zi
să-ți spună cineva
s-a sfârşit.

LII.

Iar am nevoie de perfuzie.
perfuzie de lumină,
plasmă fluorescentă
în ventricule,
în auricule,
în irişi,
pe chip,
în viscere.
Am nevoie de această terapie.
Fără sângele alb al luminii
chipul meu capătă
o anume rigiditate
şi acea rigor mortis
specifică marilor sinucigaşi
cărora le lipseşte motivaţia
mersului înainte.

LIII.

Îmi strâng viața în pumni
până unghiile îmi intră
în podul palmei,
nimic nu vreau să pierd,
nimic să adaug;
nimicesc golul,
îl gâtui cu degetele încleştate
încât nici aerul serii
nu mai răzbate.

Când deschid pumnii
cenuşa dimineții şi-a zilei
se prefiră încet
formând muşuroaie.

DESCÂNTECE PENTRU NICHITA

DESCÂNTEC DEGEABA

Uite bătrâne cum stă treaba:
vreau să-ți cânt un
descântec degeaba.
Descântec de ceapa ciorii
să te-apuce fiorii,
să se scuture norii
şi meteorii.

Stelele să se stingă,
soarele să se-ncingă
să te strângă în chingă
de piept să te strângă
şi-o lele nătângă
să-ți plângă pe lângă

în pumni să bocească,
să nu se sfiască

focul s-aprindă
cu amar şi cu iască
şi-n pălălaie
şiroaie de ploaie
să curgă, să cadă,
pe câmp şi pe stradă.

LIV.

Tu taci şi ascultă
cântare ocultă
descântec de lună
şi de împreună,
de taină chemare
din linişti de zare,
din cer pe pământ
pe harpe de vânt….

LV.

Descântec kalevaleen
de spus în tren
atârnat de o şină
în plină lumină,
de spus într-o rână
cu gura-n țărână.

Descânt la necaz
fără nici un haz
schimbat la macaz
cântec breaz
breaz ca un cal
gătit ca de bal.

LVI.

Cântec – descântec umil
în zi de april,
în soare de mai
descântec de-alai,
          de mălai
de nu-i bai,
de trai,
          vai, vai, vai!

Ce mai descântec de seară
din gură de ceară.
Din gură sălcie
descântec de silnicie.
Descântec sonor
          de nu pot să mor.

LVII.

Descântec degeaba
de-a graba strică treaba,
crestat în grindă
spus în oglindă
bolborosit,
neauzit,
împlinit şi neîmplinit.
Descântec de spus în război
şi în viaţa de-apoi,
de iad şi de rai,
descântec de hai!

LVIII.

Pe la toacă
am auzit un cântec de joacă.
De hârjoană,
de goană,
de-a v-ați ascuns,
de cornițe împuns,
de-a porumbeii,
de-a mieii
şi de-a căluții
cei fără de şei
cu clopoței.

Descântec de amintire
cântat în neştire
jucărie
uitată-n copilărie.

Descântec de-a leapşa
auzit la Capşa
de-a poarca
          şi de-a mijoarca,
auzit în Arca
Bunei Speranțe,
cântec de cântat în vacanță
de pus în balanță...

LIX.

Beznă de tăcere
cântec de durere,
adiere stinsă
de miresme ninsă
cântec de scrâşnire
ne-mai-po-me-ni-re!

LX.

Oase de cuvinte
moaşte sfinte
se albesc de Paşti
sfinte moaşte.
Luminând abside
oase vide.

LXI.

Timp oprit.
sastisit.
Timp bolnav
şi firav
cangrenos şi nemilos
scandalos.

Timp golit cu clipe seci,
nu-ți mai spune nimeni: treci!
Nu-ți mai spune nimeni: stai!
Nu-ți mai spune nimeni: hai!

În prăpăstii risipit
în abis, în infinit,
sfărâmat în mii de clipe
şi purtat de vânt pe-aripe.

Timp durut, nepriceput,
timp trecut.

Timp amăgitor şi laş
eu te-am pus cândva chezaş.

Mii de victime-ai făcut
timp tulburător şi mut,
timp trecut
revolut…

LXII.

Început
sfert de sărut
adiere de buze
zvântate de muze.
Nou început
palmă de lut,
soare bătut,
soare sleit,
chip leit,
chip abătut,
surdo-mut….

LXIII.

Noapte sfântă
noapte spusă,
şi amarnic de nespusă.

Iată noaptea cea mai lungă
noaptea nopţii – muribundă.
Iată noaptea-n agonie
parcă dusă pe pustie.

LXIV.

Noapte albă, fără vise,
cu dorințele ucise.
Noapte văduvă de fii
când pisicile sunt gri.
Noaptea minților integre
când pisicile sunt negre.

Nici țipenie-mprejur
noaptea-i fără de contur.
Noaptea-i fără orizonturi
noapte pe mai multe fronturi.

LXV.

Noapte-abia configurată
cu obrazul pal de fată,
noapte clară, de izvor
chiar de-aş vrea, nu pot să mor.

Parcă-s prinsă într-un jug
nici de-aş vrea nu pot să fug.
Noapte grea de spirite,
doar de duhuri populată
noaptea asta mi-e surată.

LXVI.

Noapte pură, diafană,
bună de balsam pe rană,
noapte înăbuşitoare
când n-adie nici o boare.
Noapte grea şi reciprocă,
însăşi apa te sufocă.
O dorință neîmplinită
este noaptea implicită,
noapte care naşti lumină,
vină, vină, vină, vină!

LXVII.

Melodie siropoasă
noaptea trece vaporoasă,
trece iute şi febrilă
dinspre curmeziş de filă.
Noapte ca de chihlimbar
nopţi cu miros de budoar.

Noapte ca un florilegiu
plin de note de arpegiu.

LXVIII.

Noaptea metamorfozei
de la capătul nevrozei,
noapte insignifiantă
ca pavana de infantă

noaptea asta manifestă
parcă stă să-mi joace-o festă.

LXVIX.

Noapte ca un palimpsest
dezgolit de orice gest,
voluptoasă, flamboiantă,
şi teribil de vivantă.

Noapte personalizată
într-o prea frumoasă fată.
Chipul nopții – feciorelnic
înfloreşte pe jertfelnic.

Noapte , tu isaură
ai un fel de aură…
ai un fel al tău de-a fi
însă cine-l poate şti?

LXX.

Am să-ncerc a trece peste
noaptea asta de poveste,
peste-această feerie
noaptea ca ființă vie,
mă incită, mă îmbie,
să mă învelesc cu ea
şi să-mi țină de saltea…

LXXI.

Noaptea înspre zi glisează
când şi aurora-i trează.
Noaptea ca o plajă-ntinsă
Şi de spuma mării linsă.

Noapte ruptă şi lipită,
bătrâncioasă, decrepită,
noapte stranie, ciudată,
de fantome fecundată…

LXXII.

Noapte de păcate grea
cu privirea şuie, rea,
şi cu fața încruntată
ca o zână vinovată.

Haide, noapte, vino-odată.

Astăzi vreau să intru-n tine
cum m-aş afunda în sine
cum m-aş afunda în eu
să-L găsesc pe Dmnezeu.

LXXIII.

Câte stele s-au ivit
borta nopții le-a-nghițit.
Eu te-aş da şi pe-un sărut
şi te-aş lua de la-nceput,
încă de la înserare
să mai sorb a nopții boare.

Tu să-mi dai un sfert de lună
să-l aşez pe cap, cunună
noapte bună, noapte bună.

LXXIV.

Noapte inefabilă
şi inegalabilă,
noapte rău prevestitoare
cine naşte, cine moare?

Masca nopţii prost lipită
drept pe faţa ta uimită,
drept pe faţa-ntrebătoare
câţi vor recunoaşte-o oare?

LXXV.

Noaptea mea sălbatică
noapte prea apatică
încărcată de mister
fără nici o stea pe cer.

Noapte neagră, fără lună,
să ne-adune împreună.

LXXI.

Noapte fără de luceafăr
ce te ține-afară teafăr
ce-ți provoacă insomnie
noapte – sfântă feerie.
Cine-ți ştie, cine-ți ştie
fascinanta nebunie?

LXXVII.

Noapte lascivă
in-fi-ni-ti-vă,

dezlegare de enigmă
noapte ca o paradigmă.

Ce mai noapte translucidă
încercând să te ucidă.
Cu privirea sa morbidă
vidă, vidă, vidă, vidă…

LXXVIII.

Noapte tămăduitoare
când nimic nu te mai doare
noapte care-ai supt lumina
din pământ, bătu-te-ar vina.

Din matricea gnomică
noapte astronomică,
noapte unsă cu lumină
vino iarăşi, iarăşi vină…

LXXIX.

Noapte cățărată-n scoc
noapte plină de amoc
stai căzută ca o boare
noapte prea amăgitoare
nopțile, cu plină, luna
cât o mie şi-ncă una
cât puzderia de stele
fost-au nopțile acele…

Nopțile de sânziene
când dansează-n cer fosfene
când luminile dansează
până toți se luminează.

Noapte fără glorie
noapte iluzorie...

DESCÂNTEC DE CÂNTEC PENTRU NICHITA

LXXX.

Ce limbută, ce limbută
e cântarea asta mută!
Cu ecou de alăută,
o-nfirip şi o-nfiripă
gândul pe a lui aripă.

Din secunde-o plânge timpul
şi-i înfige-n talpă ghimpul.
E un cânt de tors şi-ntors
din rărunchi şi minte stors.

Ba din inimă curată
de iubit ce-a fost uitată.

LXXXI.

Ce cântare, ce cântare,
auzită pe cărare,
răsunând ca-n codru des,
nimănuia pe-nțeles.

O cântare de aminte
pentru inimă şi minte.
O cântare de vioară
pentru inima uşoară.

A iscat deja dezastre
printre suflete albastre.

LXXXII.

Un descântec de cuvânt
spus pe coardele de vânt.
Un descânt de haiducie
descântat pe veresie.
Descântat pe SMS
haida, de!

LXXXIII.

E descântecul de rişcă
îngânat de tine-n brişcă,
ba într-o cabrioletă
sau mai bine-o tricicletă,
un biciclu cu tandem
închiriat dintr-un harem.

Cântec de tămăduit
de iubit, de neiubit,
cântec îngânat de unii
care-au ațâțat tăciunii.

LXXXIV.

Un descântec spus în zeghe
auzit la mii de leghe
de intrare-n a ta sine
cântec mirosind a bine.

Un descântec hohotit
ori de plâns înăbuşit.
Un descântec înserat
pus deoparte la păstrat
de - nu mă uita – un cânt –
sfânt, sfânt, sfânt….

LXXXV.

Ca o strună încordată
cântec îngânat de-o fată.
Viață pusă pe curat
cântec alb şi cânt pătat.

Un descânt pe foaia albă
ori cât casa foarte nalbă.

Vrei un cântec fluturat
numai pe de rost cântat?

Mână nu te-a scris - de om
ci de gnom.

LXXXVI.

La o lampă chioară scris
un descântec nedecis.
Ori compus la felinar
în cămară ori hambar.

Cântec doborât de trunchi
ce-a căzut într-un genunchi.
Cântec trist de saltimbanc
ca o glumă, ca un banc.
Un descânt de iarmaroc
de noroc, de piei pe foc
ori de ioc.

LXXXVII.

Cântecul ce azi l-îngân
este scris de un păgân,
este un descânt de ură
cânt de flăcări pe comoară
spus pentru întâia oară
un descântec de cândva
până s-o cânta mai va.

LXXXVIII.

Un descântec de la Delphi
fredonat de câțiva elfi
cântec de putreziciune
poți să-l cânți şi tu, nebune…

E descântul serpentinei
de la capătul nevinei.
E descântecul şerpesc
tainic şi neomenesc
când l-aud – în loc m-opresc.

LXXXIX.

Cânt de spus lângă icoană
care vindecă-orice rană.
Cântec spus pe lângă cruce
care-n paradis te duce.

Ăsta-i cântec de descântec
e descântec revelat
mulțumesc că mi l-ai dat.

Ăsta-i cânt de caloian
ori de cal străvechi troian.
E-un descânt de paparudă
care seamănă a rudă.

XC.

E un cânt la Elsinor
în castelul ducilor
e un cânt de loc deschis
scris aşa cum fu promis.

E un cânt de legătură
care-ți muşcă limba-n gură.
Parcă-i cânt de transhumanță
strofe puse în balanță.

E un cânt de privilegiu
semănând cu un arpegiu.

XCI.

Când de capă, când de spadă
care pune inşi pe sfadă.
E un cânt de alăută
despre dragostea pierdută.

Cânt de spus într-un careu
cum l-aş vrea cântat şi eu!

E de mas şi de pripas
la violă şi la bas.

XCII.

E-un descântec inedit
de-ntâmplări de neiubit
e un cântec de prisos
care mi-a adus folos.

E-un descântec de furat
de urat, de colindat.
E-un descânt încercănat,
înnorat, înseninat.
E un cântec de departe
ce s-a pripăşit în carte.

XCIII.

Cântecul despângărit
este de păcat albit
e un cânt de pețitoare
şi cerut de fată mare
e un cânt de frunză-albastră
ce se vede dintr-o astră.

Un descânt de strungăreață
unsă tare cu albeață.
Este un descânt de ocnă
înghețat ca apa, bocnă.
Este-un cântec de argou
ți-l voi desluşi din nou.

XCIV.

Este-un cântec tare drag
bun de dat şi în vileag.
Cântec de încrețit rochia
îngânat de Baba Dochia.
Cântec de speriat ciorile
de învârtit morile,
cântec de sânge albastru
şi de cadastru.

Cântec de hoinăreală
de pripeală
de dat în bobi
pe care poți să-l aprobi.
Cântec de spus de deochi
cu un benghi între ochi

Cântec de zaț
cântec de saț

cântec la spartul târgului
nechezatul murgului
cântec de spus din buric
cântec de câine calic
de mezelic…

XCV.

Cântec de iele
bătut cu nuiele…
cântec de abur de cafea
de nu-mă-uita…

Cântec anume
cântec de lume
cântecul durerii
în miriştea serii;
cântecul aducerii aminte
de cele sfinte.

Cântecul începutului
cântecul lutului.

XCVI.

Cântecul scrisului
marginea abisului,
cântecul umbrei
cântecul luminii,
logodna cu crinii.

Cântecul iubirii
temeiul firii.
Cântecul râsului-plânsului
cântecul dânsului.

Cântecul timpului,
durerea ghimpului.
Cântecul începutului
şi al durutului.
Cântec de ploaie
şi de noroaie.

Descântec de cântec
cântec de leac
de leac şi babe colac.
Cântec de dimineață
de amurg de viață
cântec de gând
tandru şi blând.

Cântec de iarbă verde
cântec de busuioc
de amoc
cântec de troc.
Cântec de jos în sus
cântec spus.

XCVII.

Descântec de drum
de duium,
Descântec degeaba
de-a uite cum stă treaba.
Descântec de cuvinte
de ținut minte.

Descântec de viață
şi de paiață.
Descântec de pustiu
din tată-n fiu.
Cântec de urât
de nici atât.

Cântec de flori de cucută
de iarba fiarelor mută.

XCVIII.

Descântec de suflet amar
de – înzadar –
descântec integru
de alb şi de negru
descântec de cumpăt

descântec de buricul pământului
de-a buricul cerului şi al vântului
cântec de stea muribundă
descântec de undă.

Descântec pe muchie de cuțit
de bun venit.

XCIX.

Cântec de țambal
de chimval
cântec pripit
neauzit.
Descântec de agheasmă
de chiasmă
de bună mireasmă,
descântec de pricopseală
la nimereală.

Descântec de lene
de mers alene.

Descântec de lene
de mers alene.

Descântec de sânziană,
de Ană

descântec de graniță
de soldat cu raniță
şi de baston de mareşal
cântec de chimval.

Cântec de mai presus
care s-a mai spus
descântec de jenă
şi de genă
descântec de pământ
iată ce sunt…
Iată ce-ți scriu
prea târziu?

CÂNTEC DE ADIO

Se face pustiu împrejur
se face târziu în cuvinte.
Ce aer, ce aer impur
se caţără pe oseminte!

Te chem dintr-un miez de tăceri
te strig de aproape-departe
răspunde bicisnicul ieri
şi-mi urlă-n timpane – a moarte.

Mi-e trupul bolnav şi flămând
vin apele să mă inunde
aştept în zadar un comând
primit niciodată, niciunde.

Eu iarăşi şi iarăşi te strig
te chem şi când îngerul plânge

de-atâta pustiu şi de frig
se face-ntuneric în sânge!

Dar sper că mă a hărui
un orb c-un toiag de nevină
şi soarele-mi va primeni
transfuzia mea de lumină.

Martie 2008

ÎNTRE AUZ ŞI VEDERE, NICHITA - O LACRIMĂ CARE PLÂNGE CU OCHI -

- frânturi din vol. „Ca o pasăre Ibis” -

Moto:
„*Nu cum sunt eu sunt eu*
ci cum eşti tu sunt eu.
Un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat
să fie eu.”

Nichita Stănescu

Aş vrea să-ți vorbesc tăcând
câteva vorbe despre tăcere.

Ce adiere!
Ce sfânt miros
de piele de Făt Frumos
trecând dureros din tăcere-n tăcere
prin aerul majestuos…
Ce stări şi ce sunete par
că nu se întâmplă
de la tâmplă la tâmplă,
născute din verbul natal
cu iz preacurat de Santal!
Încet-încet
Tăcerea s-a îndrăgostit
de poetul ascet
şi-acum suie spre inima lui
bătută în cui…

Ah, tu, lumină, tu,
întoarce-te acasă.

Se-mplinise anul
de când Nicetas Remesianul
plecase spre zări mai albastre
să locuiască o stea
aproape de inima mea.
şi cu cât se depărta
devenea în mine prezent
imanent
ca un spirit înalt
cu străluciri de nevină
ce flutură-n larg
corăbii întregi de lumină…

Negru fără de alb
colţi de fildeş, fără de elefanţi,
eu fără de mine,
tu!

Doar cu privirea mai ţii timpul
fix în echilibru.

Pare neverosimil
dar nimeni nu ți-a aflat
cu adevărat chipul tău metafizic.
Nimeni nu-ți ştie candorile,
cântecul trist pe care-l cânți
doar la vreme de bucurie.
Muşcând din ochi
Ca dintrun animal rănit
te cuibăreşti în străfundul vederii
din cădere făcând
o înălțare pe culmi nesfârşite.
Ave, Hristea Nichite!

Nenăscut fiind
nimeni nu mă va vedea
murind

Era la-nceputul secundei
cu numele Azi.
Natura lucrurilor se afla
ca şi ieri în devenire

de nicăieri.
De atâta zăpadă
se făcea primăvară în suflete.
-Ia-mă cu tine, îngere,
căci vreau să mă nasc
în inima ta.
-Chiar da? întrebă îngerul.
-Chiar da, răspunse Nichita.

Doamne, ce fel de pâine
voi mai fi fiind şi eu
şi pentru cine?

Cât de viu ai rămas,
cât de viu eşti,
mai presus de fire,
în lumea limbii româneşti
născându-te mereu,
prin moarte întru nemurire…

El începe cu sine
şi sfârşeşte cu sine.
Nu-l vesteşte nici o aură.

L-am văzut cum se-nălța,
se-nălța
în timp ce în pământ cobora.
Eu l-am văzut înviind în timp ce murea.
L-am văzut cum din cuvânt
se năştea, nemurea,
l-am văzut cum
cu ochii închişi ne privea.
Îngerii îl dezmierdau,
îl priveau drăgăstos
şi cum de atâta privire
îl durea sufletul până la os.
Îl ridicau de subsiori
Până la nori zicându-i :
-Bate din aripi şi zbori!
Se făcuse aidoma lor
înger
şi blond
şi zburător!

Doamne, eu nu pot să mor!
mi-e viața veşnică şi rană
şi nu pot să mor
şi ninge şi nu pot să mor
şi mi-e foarte frig când
foarte ninge
şi nu pot să mor!

Nu muri
dacă nu ştii încă să zbori
nu muri
pentru că nimeni nu ştie
cum e să mori pe vecie,
să cazi în cer
ca o ploaie de meteori.
Să mori,
mă gândesc uneori
e ca şi cum ai naşte
un cântec de lebădă argintie
să naşti stele-n dureri
şi să le azvârli de nu-ştiu-unde
spre nicăieri…

Eu mor cu fiecare lucru pe care îl ating

Tu suferi
eu sufăr
pentru întreg universul.
Suferi şi sufăr de versul
sfărâmat în vitralii
întro biserică
sfântă şi sferică
plină de pietre sculptate
pe jumătate.
Cioplitorul s-a suit
şi atârnă pieziş printre sfinți
pe un iconostas auriu şi pare
mai viu decât fusese vreodată.
Mă doare, te doare versul divin
cu care te-nchini şi mă-nchin
silindu-l să zboare-n ninsoare
precum o ceată de serafimi…

Ochii mei, fiii luminii,
Ce noroc al vieții mele
Lumina asta cu fii!

Lumina mă alerga nebuneşte
spre rai.
Tu nu erai să mă aperi de ea.
O simțeam cum din creştet
îmi izvodeşte
şi mi se revarsă pe trup
ca nişte spițe pe care
nu puteam în nici un chip
să le rup.
Avea răsuflarea fierbinte
şi voia să mi se aciueze în minte.
Îmi sărea în obraz
ca o scânteie de topaz.
N-am nici o vină, am strigat
dacă nu pot să scap de lumină
şi trebuie s-o port pretutindeni
în sevă, în plasmă
ca pe o neasemuită fantasmă…

-Cum vedeți poezia, acum,
față de celelalte arte?
-În chip amoros şi
îmbrățişător.

Mi-e iarnă şi ning de Nichita
şi-un duh angelic mă fură
mă bate cu fluturi pe gură
cu nemiluita.
Împărtăşeşte-te, îmi spune,
din trupul cu răni al Cuvântului
venit în lume smerit
să se cunune cu poezia
cea care atât de mult l-a iubit.

Şi nici de frig nu pot să mor!
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc şi nu pot
să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!

Pletele ninsorii
trebuiau retezate brutal
cum sunt retezate de aer
coamele albe de cal,
sub şeile fluturânde.
Doamne, mai taie, îți zic
coama ninsorii un pic
sau leag-o de-o stea
de inima mea,
să poată muri
cel ce iubirea iubea
şi nu poate
când ninge în hohot
ieşi din starea de A FI.

Nimic nu este altceva.
Totul este totul.
Iar eu sunt tu.

Se confunda înserarea cu aurora.
Nu mai ştiai, una alteia,

care-i e sora.
Se îngemăna codrul cu vântul.
Nu mai ştiai al cui
îi e şuieratul şi cântul.
Se unea cerul cu apa
de nu maia ştiai
a cui e oglinda, mioapa.
Numai tu nu te confundai cu nimeni,
nu, nu.
Deşi îmi spuneai mereu
că eu sunt tu.

-Spune-mi despre stele.
-Mă tac.

Haide şi nu mai zburătăci,
pasăre.
Haide şi nu mai şuiera-n ferestre,
vânt.
Nu vezi, soare,
Cum s-a împuținat luna?

Nu vezi cum mi se întunecă fața?
Nu vezi, mamă, cum mi se împuținează viața?

Nu se ştie cine respiră pe cine.

Ai nemurit pentru noi
suav şi frumos
în mişcare.
Strigând : „Res-pir!” ai uitat
să respiri
şi n-ai apucat să ne spui
că te doare
lumina şi umbra,
cerul şi stelele,
pana de os împlântată duios
la răscrucea cuvântului
cu vorbirea.
Ah, cum te mai paşte încă, iubirea,
Făcându-te prizonier

în ideea de zbor
nemuritor şi înalt
spre un cer de bazalt
care nu-i altul
decât acela care ți-a sprijinit
matern, zborul…

Moare numai cel care se ştie
pe sine,
se naşte numai cel care
îşi este sieşi martor.

Şi astăzi te locuieşte zborul,
Nichita,
iar crugul lui – osie de lumină
mi se topeşte de văz,
de auz, de pipăit, de miros.
Un ochi se scurge-n clepsidră,
un altul pe şira spinării delfinului
îşi caută propria orbită.

Din întunericul încremenit
se naşte o stea de sidef
sculptată cu numele mamei…

Moartea se aseamănă
întocmai cu naşterea.
Nimic nu este altceva.

Şi-am zis aripă de stea
Moartea, Doamne, nu mă vrea.
Şi-am zis aripă de zeu
Moartea nu-i pe placul meu.
Şi-am zis aripă de lut
Moartea Doamne, nu m-a vrut.
Răsărit de soare nins
Moartea însăşi m-a respins.
Şi-am zis asfințit de soare
Moartea asta e-o-ntâmplare.
Pace vouă, maştere,
Moartea-i simplă naştere!

În caii cei mâncați de lupi
când încă mă mai ninge
un cer de stele care-l rupi
la mine pe meninge,
tu.

Iată, am vârsta
la care ai nemurit tu.
Iată am înapoi,
înainte,
jumătate de veac de cuvinte.
Mi-s anii grei
aşa cum grele-s elitrele
deşi le-am lustruit frumos
până la os
căci crezum
c-ai să vii să mă iei
dincolo de praf şi de fum
pe spinări de nălucă
atunci când mă cuprinde
năprasnic dorul de ducă…

Noi doi, pădure, ce făcum?

Ningeam şi eu
ningeai şi tu
şi se-ngroşau
nămeţii-n câmpuri.
Ne sprijineam de raze stinse
tăiate-n unghiul unei seri
şi-naintam prin încăperi
purtând în vis
pe pleoape ninse
fantoma unui gând
de nicăieri…

Numai viaţa mea va muri
pentru mine-ntr-adevăr,
cândva.
Numai iarba ştie gustul
pământului.

Pământului de suflet - tu - sămânţa
cu lacrime curate l-ai spălat

şi pe o troiță de la Săpânța
Nichita – numele ți l-ai sculptat.
O candelă ce suie în tărie
cuvântul tău mă arde şi mă doare
şi mistuie din cap până-n picioare
pământul meu de carne şi suflare…

Vino repede de tot
nici să măr nu ştiu să pot
duce-mă şi dulce-mă
naşte-mă şi moare-mă.

Doamne, priveşte,
Moartea nu mi se potriveşte.
Nu mi se potriveşte bunăoară
nici statul nemişcat la orizontală.
Când o fi Doamne, să mor
fă să fie lin, uşor
până-n fapt de înserare
să rămân drept în picioare.

Iar în fapt de noapte-adâncă
să rămân un stei, o stâncă.
Doamne, ascultă ruga mea
pironeşte-mă de-o stea
şi la mâini şi la picioare,
spânzură-mă de ninsoare!

Se moare din doi în doi
astfel că
numărătoarea se face pe sărite.

De din infinit coboară
stea amară.
Nu amară de amar
ci de dulcele nectar.
Nu amară de pelin
ci de crin muiat în vin
şi de harul sfinţitor
ce mă face mai uşor
(dez)însingurat să mor…

O, prietene,
cum este albastrul tău?

Aveam rău de albastru.
rău de ochi vezi aveam
azvârliți spre înălțime
ca nişte suliți rămase în aer,
fără întoarcere
şi mă îmbolnăveam foarte des
de absență.
Rău de tăcere aveam,
de străină privire,
rău de gol de cuvânt aveam,
de neiubire…

Atâta să nu uiți
că el a fost un om viu,
viu,
pipăibil cu mâna.

În fiecare noapte
te smulg din inima mea.

În fiecare dimineață
eşti iarăşi acolo.
În fiecare anotimp
sufletul tău, Nichita
mă ceartă
că m-am lăsat
crucificată de stele
în poartă…

Încerc să pătrund, să m-adaug,
să fiu.

Tinerele fete îți poartă
ca pe cercei de diamant
cuvintele la ureche
*iar **Necuvintele** ca pe verighete.*
Îşi înfăşoară literele
la brâu şi pe sâni
şi te adulmecă
precum aerul aburind
de miros de pâini.
Fără sațiu

fecioarele îți poartă
dorul în timp
şi în spațiu….

Pur şi simplu,
el adulmecă existența
şi ia naştere lăsându-se
devorar de ea.

În anul de grație, AZI,
de la naşterea sinelui
nici n-apucase
secunda
bine să se usuce,
pe când trupul tău
tăia aerul
în formă de cruce…

Născut dintrun cuvânt
îmi duc înțelesul
într-o pustietate divină.

Parcă ai căzut din fire
văduvit de-o vrea iubire.
Parcă ai căzut din stea
cu o bufnitură surdă.
Umbra ta te urmărea
cu privirea grea, absurdă.
Râs cu plâns, zilele tale,
pâine de lacrimi căzută-n pocale
-hrană diurnă-
şi peste toate - surâsul -
se năştea dinăuntru
luminându-ți umbra
răsădită-n pământul întoarcerii.

Aş minți dacă aş spune
că nu regret nimic,
dar iarăşi aş minți
dacă aş spune că regret ceva…

Spune-mi,
eşti în stare să fii?
Poți tu să te naşti,

să adaşti,
să vii din venire
şi să-ți fie drag
de această iubire?

O, prietene, asemenea fiind
altcuiva,
eu nu voi mai fi, căci un lucru
asemenea altuia, nu există.

Te-ai rupt, te-ai smuls,
te-ai lăsat străpuns
de starea eternă
de-a nu fi,
continuând să fii pentru noi
- suflet -
de unde nu există smulgere.

Schimbă-te în cuvinte,
repede cât mai e timp!
Schimbă-te în cuvinte
precum îți zic!

Ştii tu de unde vineri
cel care se scrie cu sânge
pe sine?
Unde e patria lui?
Părinți are dânsul, destui?
Unde sunt moşii, strămoşii?
Din pământul de sine
el scoate litere roşii
şi fără de ştire
inima sa devine
o neasemuită vorbire…

Eu stăteam la o margine a orei,
tu - la cealaltă,
ca două toarte de amforă.

Ah, cum te iubeau
iubitele, stelele!
Şi cum se-nvârteau
în jocul lor vesel,
nebunele, ielele!
Stăteai răstignit
între stele şi zâne

şi-ai adormit cu trupul
lungit, aburit
pe zăpada
scrijelată cu nuduri
păgâne...

De ce scriu? Pentru că poezia
este o lacrimă care plânge cu
ochi!

Limba în care te-ai născut
limba numită duminică
e patria ta.
Şi printre atâtea popoare
migratoare
tu ai rămas să locuieşti
în această duminică,
la fel cum rămâi
în aerul de respirare.

Viața nu e născută pentru
a fi ucisă, nu, nu, nu!
striga mama mea, născându-mă!

Am mamă, nevoie
de o sfântă placentă
să reînviu
din moartea mea aparentă.
Am nevoie de-un ochi
să mă ascund de deochi.
De o inimă, să ies din viața mea
minimă.
De un suflet mi-e foame,
mi-e sete,
cu mirosul de serafim să mă-mbete.
De o nouă viață, mamă, mi-e dor,
ca o fluturare de aripi uşoare,
mă rog de moarte să nu mor
ci să-mi fie dor de-o zburare…

Dă-ne mie, mamă şi prietenilor mei
de băut
şi după ce ne săturăm setea de viață
dă-ne de murit, mamă!

Ce fel de joacă
s-a mai născocit?

Lemnul de toacă
a lăstărit;
lemnul de cruce
pus în răscruce
să se usuce
parcă aşteaptă
mâini şi picioare
de răstignit…
Ce fel de astră,
blândă, măiastră,
în infinime
s-a prăvălit?

Tocmai tu, tocmai tu,
de ce tocmai tu,
de ce tocmai tu?
Ca o pasăre Ibis,
Ca o pasăre Ibis…

Martie 2003

SUNT ROATĂ

Sunt roată,
sunt roată fără căruță
alergând în bezmeticie
sunt roata care doar singură
se poate rostogoli
doar singură…

Voi roți care vă spânzurați
de gâtul osiei voastre,
de gâtul zenitului
luați aminte
şi nu mă atingeți

Eu singură doar

mă isc şi pier
în aceeaşi secundă
în rostogolire perpetuă…

roata fără de spițe
roata cu spițe prea dese
roata ştirbă
zdrăngănind
şuierând
precum secera lunii..

Mă lovesc şi mă sparg
de toate pietrele lumii
de arborii de pe margine
de bornele kilometrice

Roata care-şi ajunge sieşi
o, neînduplecat destin!
Roata care-şi ajunge
în căutare de roată aidoma
cea care, gâfâind, fornăind,
mereu se împiedică, mereu
e-mbrâncită,
trasă pe dreapta,

bună ziua,
iubit călător,
sunt roata
a cincea, a cincizeci şi cincea

sunt roata care nu foloseşte
nici unei căruțe, maşini
ori tramvai,
roata cea de rezervă,
rezervă, rezervă, rezervă,
dezumflată
  în camera goală

sunt cel mai inutil obiect de pe lume
roată atârnată în grindă
rezemată de vechiul şotron,
  roata dezafectată

şi afectată

copiii mă rostogolesc,

mă poartă c-o sârmă-ndoită
apoi, când s-au plictisit
mă-nțeapă-n pironul uimirii

n-am început,
  n-am sfârşit
sunt continuă...
mă contorsionez după drum,
îmbrac pielea drumului,
blana lui aspră;
  mă rostogolesc
în camera mea flendurită
scot sunete ascuțite
  înfundate,
gâfâi, fâsâi
apoi explodez

sunt roata neatinsă
de mâini de mecanic
mâini cât o pâine de orz
cămaşa mea este neagră

gura mea este neagră
cămaşă spartă pe-alocuri
căptuşită,
  lipită cu petece,

roata oricând gata
să se spulbere-n mers
dar continui rostogolirea,
  fac salturi uimitoare
şi cad în brațele vântului

mă prăbuşesc peste valuri
ies la suprafață subit

simt mâini unsuroase
prelungindu-se
  să mă atingă
mă ascund în adânc
printre corali
  şi ierburi marine

în castelele mele de mărgean şi nisip

peşti mari şi mici
trec prin mijlocul meu
şi-mi mângâie şira spinării

din nou izbucnesc alunecând
printre degete,

cine să mai aibă nevoie de mine?

Sunt roata
singură, frumoasă şi neobosită,
mereu în alunecare
  mereu în derivă,

Stingheră mă plimb
  pe asfalt, prin ţărână,
pe poteci, prin mărăcinişuri,
cameră de cauciuc,
  mereu î n l o c u i t ă

mereu azvârlită în portbagaj,
prin unghere,
în praful garajului,
în beci,
peste acoperişuri
în apă,
în prăpăstii
azvârlită în cer
azvârlită peste umăr
precum potcoava cailor morți
abandonată la margini de drum,
printre mormane imense de resturi
în putrefacție.

soarele mă moleşeşte
şi ard, miros a petrol
şi-a urină de câini

sunt roata spânzurată-ntr-un cui
în hambar
sprijinită de şură

lâncezind între
bălăriile nalte cât casa
asudând în colbul stelar
cea mai inutilă plămadă
de piele şi aer

câinii se uşurează pe mine
şobolanii îşi fac culcuş
pe sub mine
mâțele mă zgreapăţănă
ca pe sânul matern

în veşmântul meu ponosit
sunt cenuşăreasă

sunt roata
rătăcită pe drumeagul pustiu
căzută-n răscruce de vânturi
la intersecția tuturor paşilor
la discreția tuturor razelor
sunt la discreția lunii-n declin

la-nceputul verii astronomice.

sunt roata sărită din fix
care-şi țipă inutil rostogolul
pe meridianele lumii.

j'aime flanner sur le grands boulevards…

sâsâi, mă dezumflu,
cârpă mă fac
mirosind a petrol
sunt roata de gri
şi de albastru
sunt roata cea tuciurie
pierdută pe drum
de la căruța mileniului

am învățat până şi mersul pe nori
până şi ***mersul pe aripi,***
roata siameză care şi-a pierdut
perechea suroră,

sunt roata lipsă,
  roata în plus,
niciodată la locul ei,
abandonată într-o stație de troleibuz,
ca un copil de pripas

mi-a murit calul sub spițe
mă reazem cu obrazul de drumul spre stele,
de Calea Lactee,

sunt roata-n vârtej,
  în sindrom
în spirală,
pe cele mai bătătorite poteci
mi-am nevoit oasele de cauciuc
printre meandrele lumii.

am pântec rotund, şolduri generoase,
mă tulbur şi cad,
mă bronzez, mă descuamez,

leşin, mă îmbăt de uimire,
mă izbesc de o frază ca de un zid
mă străpunge

drumul s-a îndepărtat de mine
demult,
în urma mea înfloreşte asfaltul.

sunt roata cu rădăcini în zenit
alunec pe Calea Lactee,
o halcă de ceață mă-mbracă,
un nor îmi revendică trupul golaş
devin una cu cerul
cu pământul,
una cu sarea din lacul sărat

ies din nou la suprafață,
bolborosesc cuvintele tăcerii
m-aşez pe mormântul necunoscut
valuri de frig mă acoperă,
şi într-o dimineață

mă răsfrâng în vitralii.

ah, ce cărare strâmtă
dar cu intenții bune pavată.
sub pielea cea neagră,
mă izbesc de borduri,

să înaintez, să mă întorc
să mă opresc din rostogolire?

nu ştiu
sufletul din ce în ce mai zdrobit
se ridică
* se şterge de praf*

sunt şi nu sunt
mă oglindesc
şi nu mai recunosc

Sunt roata?

Un mânz vrea să muşte din mine
şi se îneacă
fornăie şi azvârle
nărăvaş din copite,
fluturii îmi adorm pe spinare
pe pleoape şi pe obraz

noaptea vin să mă pască
turme întregi de mioare
cu licurici în cârlionți

Sunt roata,
o, ce roată de-o şchioapă!
infatigabilă,
alerg laolaltă cu fluviul
limbi de apă m-ating

sunt roata
miros a încins
  ard, mă topesc,
sunt cenuşă

o pasăre izbucneşte din mine
cu aripi de humă...

o pasăre cu ochiul de roată
cu spiţe în irişi
o pasăre neagră
se-nalţă-n tării
cu aripi de cauciuc
mirosind a petrol
  şi-a încins,
mirosind a vulcan în erupţie,
sunt clocotindă

roată adânc fisurată
trup ferfeniţă
  suflet scindat
sunt roată cu trenă
mireasa care
s-a lepădat de rochia albă
i-au rămas cocardele-n plete
ori prinse de mugurii sânilor

o roată e-n fiecare
o rotiță se află şi-n creier
îmi învârte cuvintele
le amestecă
un carusel de cuvinte
roata norocului
nenorocul roatei
roata din bâlci
caruselul
în zbor amețitor
călare pe hipopotam
mă-nvârtesc de zeci de ori
în jurul sinelui meu
lumea aleargă
apoi se răstoarnă,

orice imagine-ntoarsă
se răsfrânge-n oglinzi deformante
sunt roată aproape ovală,
pătrată,
sunt roată-n cinci colțuri

sunt roata de la a cincea căruță
mă-mpiedic, mă poticnesc,
mă sfărâm
sar spițele-n lături

un câine urinează pe mine.
apoi mă amuşină

sunt roata,
niciodată n-am fost aşteptată.
soseam intempestiv
în plină viteză
şi zăboveam doar o clipă
atâta cât
să mă şterg de tăceri,
să mă lepăd de umbre,
să mă adap din lumină
o dată cu botul de cerb,
cu puiul de antilopă…
din noduri de sfori împletite-n hamac
îmi fac şezătoare

îmi fac zăcătoare
din plasă de sfori,
plutesc pe valuri
şi trupuri tinere
mă apasă
mă sprijină, mă conduc
cu palmele iscând vălurele

trag la edec trupurile
naufragiu pe deplin asumat
sunt colac de salvare

colacul de salvare inutil
stârnind cercuri concentrice
ca o promisiune
niciodată la timp,
paşii târşiţi ai disperării
care nu se împarte cu nimeni,
care nu se împarte cu nimeni.

tubul de oxigen
smuls cu brutalitate în timp ce
tubul de oxigen smuls cu indiferență

în timp ce
respirația se întretaie
aerul se rarefiază

rroata se înțepenește
între hârtoape de lună
roata de înțepenește între
dunele de nisip
roata se înțepenește
în colul clepsidrei…

cenușăreasa
nu își va regăsi
niciodată condurul…

sunt roată,
o, Doamne, ce roată pitică,

ce roată trasă de îngeri
la un atelaj dintr-o scoică,

sunt mica roată
de mine depinde
tot angrenajul universului
sunt o piesă importantă
înhămată la Carul cel Mic
la Carul ce lasă în urmă
uruitul fără echivoc
  al singurătăţii.

cuprinde-mă, roată,
uitare, tu, nemaisperată,
într-o baie cu aburi de vis
să fiu botezată
şi-n mătase-nflorată
înfăşoară-mă toată,
cum o lacrimă tandru rănind
obrazul de fată…

o roată, roată, roată, roată,
n-o să mă mai naşti o dată…

sunt roată suind-coborând
pe treptele sinelui

noaptea mă plimb
  prin cetate
pietre rotunde, pătrate,
îmi scrijelă trupul.

mă confund cu bezna fierbinte
şi nu mai rămâne din mine
decât geamătul surd
azvârlit spre neunde.

străjerii nopții aleargă bezmetic
înainte-mi
să mă prindă în țarc
să mă prindă-n ocol
în ocol să mă prindă

dar eu alerg despuiată
învelită cu noaptea
până la subțiori
până dincolo de pleoapele
rămase întredeschise
prin care se strecoară blând
un firicel de speranță.

un batalion de atleți
pe urmele mele
unii poartă discobolul,
bărbați iute de picior
se-ntrec să m-ajungă
nu, şeaua, căpăstrul
nu-s pentru mine
sunt roată sireapă
cu sânii înspumegați
pielea-mi miroase a iarbă

mă rostogolesc prin otavă
mă rostogolesc prin zăpadă

mă spăl cu țărâna,
mă scald în cerneală
prin sângele îngroşat
al Cuvântului

sunt roată,
pielea-mi musteşte de viață,
ademenesc fluturi de noapte
cu mirosul tandru, amețitor

sunt roată,
  sunt roată,
doar pe dinafară mă văd
rostogolindu-mi aerul
  dinăuntru
sunt roată
şi măruntaiele mele-s de aer

sunt roată-n repaus
streaşină pentru vrăbii
roată de piatră de râu

roată de lemn,
roată de fier
supusă ruginii-n Prier.

o roată de pământ sunt
mă răzvrătesc şi mă-nvârt
până ce amețesc

ce iureş lumesc
mă-nfăşoară!

intru-n tangaj
mă clatin, smerită,
şi calc peste litere
filă cu filă
în această lume
din ce în ce mai ostilă.

sunt roată
întru ființă
de separat

cu neputință.

respir
mă înec cu ozonul
  plin de sineală
şi fără sfială
mă-nfrupt
  din lumină
până mă albesc
de rău şi de vină…

în suflet îmi plânge
o roată de sânge

o, iele nătânge,
o, iele nătânge!

roată înrourată,
  rotată,
unsă şi neajunsă,
cum să te-nduplec,

cum să te strig?

ocolesc un copac
dau roată pietrei uituce

sunt roată
agățată de cruce.

sunt roată şi drumul e spart
şi nu prea ştiu unde să mă împart
nici unde mă duce

drumul acesta pustiu?
spre târziu?

sunt roată de moară
  şi sunt
o roată cu spița-n pământ
o roată cu spița spre cer
o roată cu spița-n pământ!

ca argintul viu sunt
nici vândută
nici cumpărată

mă plimb prin zarişte cosmică…
sunt roată mirată
cum plânsul uimeşte
tandru rănind
obrazul de fată…

august 2008

ALEASA TĂCERII

Rogu-vă,
Nu mă strigați
Şi nu-mi scrieți!

Eu sunt aleasa tăcerii
Marmuri şi gresii
Mă pedepsesc cu murirea.
Prin sângele meu
Încă mai trec
  Osii de sunete
Dar nu mă chemați,
  O, nu,
Nu mă strigați pe numele mic

Eu am plecat de la mine
Eu am plecat chiar din mine
Doar sunt

Aleasa tăcerii
Cea dintâi piatră
A unei piramide mute.

În mine locuieşte acum
O altă persoană
Ademenitoare şi gureşă

N-o cunosc
Eu sunt alta
La fel cum tu
Nu mai eşti tu

Nu-mi cereți să vin înapoi
Pe aceeaşi cărare,
Nu-mi cereți,
Nu veți găsi decât sarea lacrimilor
Şi spaimele
Ce în secret mă sugrumă!

Nu, nu mă strigați,
Nu-mi scrieți

De multă vreme eu sunt
O PARTE DIN VOI
O parte de stea
O parte dintr-o pasăre…

O parte din mine eşti tu
(dez)locuit, răsfrânt
Într-o mie de sunete

Nici chiar numele meu
Nu e numele meu
E numele mamei

E parte din mine
Aşa cum şi eu
Fărâmă din sine am fost
Fărâmă din sine…

Nu sunt aici
E seară continuă
Abia dimineață voi fi

Iarăşi tu –
Iarăşi partea aceea ascunsă
Fugită din mine
Care va fi numaidecât
  Înlocuită.

Nu, vă rog,
Nu-mi faceți semne din mâini
Din ochi şi din suflet
Nu-mi faceți semne din inimă

Eu nu mai locuiesc
  De o jumătate de veac
În ținutul numit Arionda

Sunt altundeva,
  Sunt altcineva,
Sunt neunde

Nici nu mai sunt de o vreme
Degeaba mă căutați

Nu-mi regăsesc degetele
Privirile fug înapoi,
  Paşii mă strigă
Tălpile-şi cer cărări infinite

Eu sunt în chiar inima zborului

Un ciob de vitraliu se sparge subit
Lumina se sfarmă;

Sunt țandăra ei

Locuiesc în lumină
Ecoul se frânge în lacrimă
Un dor nesfârşit mă despică

Sunt cubul de apă
Sunt cubul de aer
Sunt cuibul de rouă
Locuiesc în ***noland***
Acolo doar unde

Inima ta mă sărută
Mă sărută cu palmele
Mă sărută cu pleoapele
Mă sărută cu toate cuvintele

Vă implor,
Nu mă strigați
Nu mă chemați îndărăt
Nu-mi faceți semne cu inima

Eu am plecat demult de la mine
Aceasta e alta şi alta şi alta
Palide sosii

*Un **tu** am ajuns (dez)locuit*
*Un **tu** întors de secundă către mine*
*Un fel de **Voi** am ajuns*
În căutare de mine
În căutare de sine
*De **tu.***

Nu mă recunosc
Decât privită cu ochii
Aceluiaşi ***tu***
Sunt ***tu*** *la puterea doimii…*

Nu, nu sunt eu
  Mă speriu
De câtă iubire,
Cât un imperiu!
Mi-e milă de câtă dorinţă se
Scurge
Din stelele-mi murge

De câtă dorinţă spintecătoare
Nu mai pot sta în picioare
Nu pot sta dreaptă
În aşteptarea lui Sfântul Aşteaptă.

Şi iarăşi mă speriu
  Cât ceriu
S-a frânt

Peste umerii mei
Şi câţi funigei
S-au scurs din icoane!

Privirea mi-e dară,
Ca o almee stelară
Dansatoare-n pustiu
Cu zâmbetul ei mieriu…

Dar nu,
  Nu sunt aici
Nu sunt acolo
Nu sunt în fire
  În alcătuire…

Sălaş în cuvânt îmi fac
  În sunet sălaş
Ca un copilaş
În sân de fecioară.

Îmi fac un culcuş

Într-o boară,
Într-un zbor de cocoară
În zbor de columbă
Îmi caut lumină şi umbră.

Mă sprijin de-o stea
A cărui murire
E naşterea mea!

Ce simplă alegere,
Ce alegere grea!
Plec şi vin
În toi de festin
În toi de trăire.
Ce mută uimire!

Unde eşti?
în care din fibrele mele?
În cuibul cu stele
Al cloştii cu pui?
În cuibul de cuci ai nimănui?

Pe ce potecă s-apuc, să apuci
Ca drumurile să se încrucişeze?
Palidă-n teama de ce-ar putea să
Urmeze…

Am plecat
  Dar cheia am uitat-o pe dinăuntru.
Poate că inima mea a rămas
În cuib de pripas

Degeaba strigați
  Nu v-aud
Mi-e strigătul nud, zălud,
Auzul orbit
De neiubit…

Mă trec în cuvinte
Ca roua căzând din belşug
  Pe oseminte
Pe moaştele sfinte…
Mă năuceşti

De cum eşti,
De cum te arăți
Ca-n altele dăți
Tandru precum
Doar atunci când şezum
Şi plânsum în doi

Şi-apoi
De lacrime goi
Trupurile le-am arcuit
Spre zenit…

C-un deget de vânt
Am scris legământ
Întocmind ispisoc
Şi l-am pus sub obroc
Să fie ascuns
*Sufletul cel **nedeajuns***
Să nu se reverse
În tandre averse…

De cât te visez
Mă luminez
  Mă minunez
Terapie îmi eşti
  Transfuzia mea de lumină

Dar nu,
N-o să mă regăseşti,
Mi-e sângele (des)picat
În jind de păcat
În jind de ivor
Cobor tot mai sus
La polul opus
Unde m-aşteaptă Isus
  Şi apropiindu-mă
Mă îndepărtez

Vin – mă duc
Şi nu ştiu pe unde s-apuc
Spre drumul ceresc
  Spre nelumesc…

Câte duminicii pustii
Când nu vii!
Câte duminici voit nelumeşti
Când nu eşti!

Fii-îmi – o rază
Verde în oază
Margină de cuvânt
Leagăn de cânt…

Fi-mi-ai motiv pentru viață!
Fi-mi-ai motiv pentru viață!

Fii-îmi parfum
Risipire de fum
Proaspătul aer
Vaier…

Rotundul să-mi fii
În aspre pustii
Sângele din durere

Lapte şi miere,

Fii-îmi steauă velină
Fior de nevină,
Fiori de prihană
Sare pe rană…

Şi când, în sfârşit, vei sosi
Eu voi fi
În aburul dintr-un vis
proscris

Voi fi cum nicicând
N-am mai fost
Adăpost
Pentru flămânzii-nsetați
Deci frați…

Cărarea mea e pavată
Cu piatră furată
Pavată cu spini
Cu miros de crini,

Nu, nu e lesne, nu, nu,
Să mergem pe ea
Eu şi tu,
Doar în răscruci
Poţi şti
Încotro s-o apuci…

Până şi umbra mea zboară
Luată de subsuoară
Lumina-mi pătrunde în oase

Şi mânurile, ce vaporoase!
Ce mâini rătăcinde!

Până şi umbra mă vinde!

Şezum scurt popas împreună
Gustând o felie de lună.
Ce feerie!
Strugurii neculeşi
Ne-mbiau pe ciorchin.

Doamne, ce chin!
Ce sfânt a fost chinul acest
Cu iz de incest!

Cu iz de-ncălcare
A inimii în picioare!

Nici fulgerul, nici ploaia prelungă
Nu puteau să ne-atingă
  Să ne ajungă,

Să ne despice în patru
Atât eram de uniți
În Cuvânt,
  Străini şi iubiți
Îndepărtați de cât de apropiați!
În vorbele doar
Înfăşurați
Ca-n cearşaf de ivoar.

Tu – mie – liman neatins
Eu - ție – soarele stins.

Pornesc
Mă duc unde rima
Nu mă ajunge
Rima pătrunsă în sânge…

O, Adonai,
Doar tu mă auzi cum suspin
Doar pe Tine te-aud
Când mă chemi
Peste vremi,
Peste toate
Rănile înduplecate!

Un cântec barbar
Cu miresme santal
Mă-nfăşură-n somn melopeic:
Pavane, mazurci, cavatine
Şi valsul uitat, valsul deic

Şi lung ațintindu-ne-n ochi
Mama Gee
În iureş nebun: un bărbat, o femeie…

Al doilea vals *într-o sală pustie*
Vioara cântându-ne mie şi ţie

Am fost şi n-am fost,
Dar acolo eram
Cu gândul, cu dorul
Doar inima n-am ştiut s-o înstrun
Din ritmul nebun

Dar nu mă striga,
Sunt stea ce apun!

Sunt stea răstignită
De-o pală de vânt
N E L U M I T Ă

Sunt steaua înfiptă
Cu vârfu-n pământ

Rogu-te, nu mă întoarce din crug
Mai am o secundă
Şi urc pe un rug!

10 august 2008

SPRE ÎNCHINARE

Cuvintele mele toate
Mâinilor tale-nchinate

Cuvinte vindecătoare
Mâinilor spre închinare

Degetelor tale cuminți
Muiate în lacrimi de sfinți

Degetelor arătătoare
Spre rana ce doare

Le aduc drept ofrandă
Mir şi lavandă

Rouă de crin
Pe suflet. Amin!

CÂNTECUL UMBREI

Muiată-n cuvânt
Umbra-ntr-o casă de vânt

Muiată în soare
Umbra strălucitoare

Muşc din ea
Haină şi rea

Muşcă din mine
Până mă spală de vine

O halcă de umbră curată
Mă spală de pată

Mă zbat să apuc
Măcar un coltuc

O mână de tină
S-o scald în lumină….

ZBOR PRINS

Eu stau aşa întins pe scânduri
C-obrazul rezemat de gânduri

Eu stau aşa întins pe lut
Cu gura friptă de sărut

Eu stau aşa întins pe zare
Cu zborul prins în lumânare

Şi stau şi stau şi-s somnoros
Mă doare sufletul la os.

Mi-e sufletul ieşit din carne
În ploaia care stă să toarne

Aş vrea să plec dar n-am motivă
Din viața asta relativă….

AICI, PRETUTINDENI...

Azi ai şezut pe inima mea
mi-era sete
şi tu mă-mbiai cu izvoare de
lacrimi

purtai o cruce de lumină
pe frunte
şi aerul era mai înalt
decât respirarea.

Firişoare de mir se prelingeau
pe la colţuri de pleoape
firişoare de nard
devenind briliante stelare

cuvintele năduşeau
în marsupiul tăcerii.

Mi-am zis:
cu starea aceasta nu
voi mai da mâna
nu voi ai trece prin
locuri de neatins
prin visele nevisate

cătuşe, cătuşe, cătuşe.
nevăzute mă țin
aici pretutindeni,
doar la răscrucea
dintre realitate şi vis
e posibilă
această scufundare în plină
lumină.
Andre Segovia mângâie struna
bezna am lăsat-o în urmă

Dac-ar fi să numesc
aceste – afinități paronimice –
de ce s-ar cuveni a numire
acestor întrepătrunderi de gând?

Imponderabile – mâinile
ce nu puteau atinge cuvintele
şi ochii plantelor
care ne priveau cu înțelegere
din toate unghiurile
precum privirile nemuririi
ființele-ochi-plutitoare
prin zeci de culori:
(ne)sfârşire…

Ai fi putut să pleci
aşa cum stăteai
în visul meu stingher
precum Mario Lucio –
din Insulele Capului Verde
dar nu te-ndurai
de cuvinte
şi le aşezai
ca pe o stivă de lemne
sub lumina ploii de sunete.

M-am copt în propria mea
zăcătoare
precum castanele în propriii
ghimpi.
M-am scorojit şi-am căzut
pe asfaltul încins
şi câţi n-au călcat coaja plesnită
şi fructele s-au rostogolit
au crăpat,
miez galben, gustos
tăvălit în ţărână

sta-v-ar în gât,
nătărăilor…

DESCÂNTEC DE SUFLET

Sufletul mi s-a urcat înspre gură
apoi, de-atâta oftat
până la glezne a lunecat

de-atâta pendulare
prin mădulare
el, duh hoinar
o să mi se-ascundă
în buzunar…
ori într-un pliu.

Şi-atunci îl îmbiu:
-Hai, suflete, arată-te iar,
nu mă pune pe jar,
şi nu mai zburătăci
că te-i rătăci.

Sufletul nu se sinchiseşte de mine
ori i-e ruşine?
Ori, indiferent, îmi devine adiacent.

Să-i arăt că-l iubesc
cu un gest prietenesc – îl strivesc -
Sparg aerul cu ochiul meu vid
ca să-mi regăsesc sufletul
şi să-l desfid…

POARTĂ DE ORIZONT

Vreau să rămân trecând
peste pod, peste gând
mâinile să-mi încolăcesc
peste lumesc

fără fard
privirile să-mi zvârl peste gard
să tai cu jindul
fiindul şi nefiindul

aşa să mă nedumeresc
până păşesc
pasul definitiv
din alb negru
în rogvaiv…

CÂNTEC PENTRU MARTA

Mă rog Martă, Martă ție
Fiindcă ești ființă vie

Vii în mine când te chem
Şi mă aperi de blestem

Vino Martă-ți zic, mă iartă
Şi-mi deschide-Nalta Poartă

Vino să-mi arăți cărarea
Şi aprinde-mi lumânarea

Vino Martă, vino Martă
Ca să nu mă plâng de soartă

Să-mi răspunzi la întrebarea
Cum să-mi amintesc uitarea?

GRAME DE SUFLET

Tălpile mele vor mai rămâne
lipite de lut
o vreme
în timp ce mâinile – agățate
de cer se vor împreuna mereu una cu alta

urechea lipită de țarină
s-asculte lătratul cățelului
iar ochii vor cutreiera
potecile de azur
în constelații nebănuite.

Mă voi lăsa pământului

cu toată greutatea
dar cele câteva grame de suflet
se vor avânta în tărie
cu viteza luminii.

Inima o voi lăsa
pradă adâncului
iar viscerele se vor încolăci
de rădăcinile de liliac şi iasomie.

La mijloc – răstignit pe aer – Cuvântul
care odată ţâşnit dintre buze
nu se va mai putea
nicicând reîntoarce.

Asta voi fi/ deveni
o traistă de fosfor
sticlind în bătaia de raze a stelelor
dimineţii
aici şi acolo
cât timp poemele mele
se vor lăsa – nici măcar auzite…

TIMPUL FIRII

Timpul firii
Timpul de unde viul purcede
Timp al ivirii
Ochiul Treimic mă vede
Ochiul Treimic mă ştie
din veşnicie
vreau să m-ascund
ochiul pândeşte
şi cu durere
mă miluieşte

Doamne, Stăpâne,
vreau să amân
vreau să încetin
timpul prietin

fratele timp
colț cu Olimp
până-n Parnas
tu mi-ai rămas…

TIMP

Tu să mă uiți
uită-mă-ți zic,
încă un pic, încă un pic

Doamne,
Timpu-mi fierbe-n pântec
şi eu nasc un pui de cântec

mi se taie apa-n mers
nasc un puişor de vers

timp dospit şi timp mijit
numai bun de nemurit…

NICI NU MAI ŞTIU

Am văzut un om viu
propovăduia în pustiu

avea găvanele goale
prefăcute-n felinare

pe scheletul tânăr, scobit
fosforul lucea plictisit

iar urma paşilor lui
o spulbera vântul tehui.

Oasele obrindite
parcă strigau tresărite.

Fost-am oare şi eu un om viu?
Poate cândva, nici nu mai ştiu...

August 2008

LAVIURI

Cuiele care au scris
numele meu
în palmele Tale
să scrie aş vrea
Numele Tău
în trupul şi sângele meu,
Doamne,
căci iată, mi-ai zis :
„Te-am săpat în palmele Mele!”
şi numele ți-am scrijelat
cu aşchii de stele.

Oricât aş umbla
şi oriunde m-aş duce
mă întorc obosit
de unde-am plecat
în genunchi
lângă cruce…

4.

Lotca lui Hrandt Avachian
priponită de sălcii
şi două ţăruşe tăind
oglinda fluidă
se clatină
precum picioroangele acrobatului orb
de la un circ ambulant.

Scânduri de brad drept ponton
leagă malul de ape
„şi Duhu-i pe căi de ocol
şi mintea-i departe
şi-aproape”.

Ieri soarele
din dreptul frunţii
beat mort
râdea în lotcile
lungite în maluri…

5.

Aerul spart în bucăți
de sub pământ
strigă înnăbuşit
căuşii de țărână strivită;
Geme lumina
neauzită.
Ierburi de leac încolțesc
nefiresc
din inima obrindită.

În duminica toamnei
mă nasc nesătul
din adâncul de lut
dar nu pot
nicidecum să-ndestul
eternul spart
de glasuri de îngeri…

11.

Oglinzi lichide
- punți străvezii -

spre niciunde…
În alba cerneală
picături de sineală
străjuite de sălcii de argint,
trestii umile,
risipite în vânt.

În vehiculul gândului
- o luntre de vis -
cheamă aproape
orizontul de ape…

12.

M-a istovit vântul sălciu
şi înserarea
în blânda neclintire
a verii lacustre ;

Nu-mi mai ajunge inima
de iubit

nu-mi mai ajunge pământul…

Un loc în cer să-mi aleg
- de nemurit -
Poate mi-ar trebui
alt aluat
  pentru aripi…

14.

Un peisaj sufletesc
  din care
fiorul de rugăciuni
înalță viața
la rang de virtute.
Şi tu
  făcut păcat pentru mine
mi-ai întipărit sufletul
pe o cruce
sub chip de aripă de stea
  fluturândă…

15.

Străzi de ape
străzi de linişte
străzi de miere şi aguridă
colindate de îngeri fragezi şi orbi
dimineața
când podarul ridică puntea-n văzduh
şi tu calci peste valuri
cu sandale de aur
să treci drumul
unind malurile
cu trupul tău prelungit
cât un surâs de bunăvoire.

16.

Atât
cât o cruce înmugurită
îmi este statura
curgătoare în sus

precum sevele unui arbor…

Sorb din genunea Luminii
până în sânge
se face senin
ca la o nouă ivire…

17.

Lamuri de rouă
aş bea
din cristalul seninului
de-aş putea să aflu
în inima chinului
Duhul Înalt
al înțelesului…

18.

În măgura dimineții
humă albăstrie

acoperind trăitul de gând
din departele beznei
  până când

mănunchiuri de raze răzbat
dintr-un stei surghiunit
pe văraticul amintirilor…

20.

Fluviul de ani
cere jertfă de gânduri
  ferige de aur
pe icoane de lemn
dau mărturie-n genunchi
pe iconostasul lăuntric…

Smuls din pustietăți
un plaur cu arbori pitici,
trandafirii,
ce stau de priveghi
la tâmpla zenitului.

Sub aripa Ta,
o, ce bucurie Divină!

22.

Zariştea gândului
acoperită de valuri…
Unde-a corabia,
  ramura de măslin,
şoimul alb
vântul sălciu
să împrăştie clipele?

Atât de istovitoare-i
Nemărginirea…

Pământurile înviind ale sinelui
cu rădăcinile suite în cer
unduie precum trestiile
şi-ncep tăcute să cânte
răsfoind orizontul

ca pe o carte
de dragoste…

27.

Cu sufletul ochi
gemând de Lumină
şi gura izvor înmiresmat
de dumnezeire deplină
mă-ncarc de sublim
ca de rouă
dimineața, pământul
şi-mi creşte la subțiori
o aripă nouă,
o aripă ca de nălucă
spre locul de unde-am plecat,
în curând să mă ducă.
Şi doar iubind
să astup cu făptura-mi
spațiul de jind…

28.

Vinul bucuriei sfârşit
îndeajuns n-am iubit
şi e seară de-acum.
Miere şi fum
mi-au fost clipele
scurte şi-nguste – aripele –
fără dreptar – paşii alunecând
în zadar…
Nu ne mai suntem
nici soare,
nici lună.
Bucurându-ne separat
suntem doar doi
însinguraţi împreună…

TÂRZIU DE VIAȚĂ

Nu lipeam pleoapă de pleoapă,
rătăceam în pustiu;
înotam în bezmetică apă
cu ochii mijiți.

Mă prindeau zorii de stea
şi un spin
drept în coastă-mi creştea…

Se făcea tulpină, scaiet
împungându-mă-n piept.

Nu puteam nicicum să-l mai smulg
şi-mi atârna viața de-o scamă,
de-un fulg…

Ce s-a întâmplat?
Nu mai ştiu… Am ațipit.
Se făcuse în viață Târziu.

CUM SĂ MĂSOR VEŞNICIA

Am trezit piatra strigând
din adormire;
O zgâlțâiam puternic
până începu singură să se mişte.

Era o piatră copil
şi-abia deprindea mersul
spre boltă.

Sensul ei încă nu fusese aflat
şi adevărul nu i se descoperise.

Îi auzeam pulsul zvâcnit
năduşindu-mi încheieturile.
Mirosul ei crud împânzea
orizontul
cu esențe telurice.

Am aşezat-o-n lumină
să-i privesc efemerul.

Cum să măsor veşnicia
fără să mă fac una cu piatra,
fără să mă nimicesc,
  zămislind-o?

SINGURELE AMINTIRI

Singurătatea,
cum altfel?
corabia care nu mai soseşte,
ochii rămuroşi ai Isoldei,
păsări sfârtecate de vânt…

O lume de cuvinte…
Apărut în vis – îngerul visând -

vântul căzut în bucăți peste valuri
cântând o
-Elegie pentru o sută de violoncele-
Dumnezeu care nu oboseşte iertând,
Mâinile de neînțeles
ale târziului…

Îngerul din singurătate
cu zâmbetul lui infinit:
singurele amintiri despre tine…

TE-NDEAMNĂ STELELE

Ce va mai fi deja a fost.
O ştiu demult şi pe de rost.
Stau deseori cu gândul dus
la cineva care-o să fiu
  dar încă nu-s.

Mă aflu iar la pol opus
dar nu sunt jos şi nu sunt sus,
şi toarce-un caier gândul fus,

când nu mai simţi nimic dar eşti
şi neiubit – tu tot iubeşti –
în timp ce stelele-n fereşti
te-ndeamnă brusc să înfloreşti…

BOB DE JAR

Mă prind de pletele ninsorii
şi mă trezesc hălăduind
purtată lin de subsiorii
înfioraţi ai unui jind…

Mă pierd într-un pustiu de vis
şi tremur ca de coasa lunii
când vântul ca un hoţ proscris
îmi flutură prin păr petunii.

Precum o stea zburătăcesc
în aer pur, încetişor,
până devin un bob de jar
şi-n stropi de rouă izbucnesc…

ŞI NOI CA ŞI EI…

De la o vreme
devin tot mai mulți
cei ce nu sunt;
se risipesc în memorie
în vreme ce voi
cei ce vom fi
aidoma lor
ne strângem unii într-alții
tot mai puțini
din zi în zi
şi nu ne rămâne de făcut
decât ce-a rămas
de la alții…

CALIGRAFII

Muşcă umbra din mine
un coltuc, o îmbucătură,
până se satură,
şi-o bufneşte lumina pe gură.
Iar eu rămân
în neţărmurita lumină
ochi de albeaţă
văduvit de privire
zâmbet fără cuvânt
podidit de uimire..

ALBASTRU CONTINUU…

Fantomatică, toamna,
printre cețuri adânci
se mulează…
Pentru ce n-am făcut
vârstele mă cer înapoi
într-o dulce făgăduință…

Multiplicată-n oglinzi
aura sare mereu
de pe creştet.
Numai privirea
tresare la fel
într-un albastru continuu…

MEREU PRIN SURPRINDERE

Tăcerea
nu se sinchiseşte
de mâinile mele
vorbind în pustiu.

Vântul mă ia mereu
prin surprindere
în timp ce numai
cuvântul mă caută,
întreabă de mine,
îi e dor, mă ia în primire…

STARE DE VIS

Vis adâncat
astre veninde
murmurătoare
şi nefiinde…
Vis colăcit
Tristețe de sine
ca o dantelă
în zdrențe veline.
Vis destrămat
cărare urcuşă
ce ne-a fost dat
(trans)scris pe cenuşă…

Galați, 1 octombrie 2008

SFÂRŞIT?

DEZVĂLUIRI INCENDIARE

ÎN ZIUA NUNȚII, AM VRUT SĂ SPARG O VITRINĂ ŞI SĂ FUR LUMINA

Se spune că furtul de inimi și de cărți nu se pune la socoteală, fiindcă e ca şi când ai vrea să furi lumina.

Când am citit articolul distinsei poete Cleopatra Lorințiu despre Gheorghe Tomozei – traducător, în care am aflat că poetul meu predilect din tinerețe a tradus două poeme, pe care acum, poeta le-a pus la dispoziție interesaților de opera acestui uriaş poet – mi-am adus aminte cu un surâs amar de o veche ,,patemă" de tinerețe: aceea de a-i cultiva cu stăruință pe iubiții mei, poeții, în toate ale lor bijuterii sau „maşinării romantice".

Mărturisesc. Confiteor. Chiar dacă nu discret, dindărătul unei site mărunte şi dreptunghiulare, care separă cele două persoane aflate în discuții şi sfaturi de taină, la confesional, penitentul şi cel care acordă dezlegări şi iertări ,,in nomine Christi".

Dar eu mărturisesc ACUM, în fața întregii lumi virtuale, ceea ce e cu mult mai năpăstuitor, în clipa mea de grație, când mi-am câştigat o brumă de prestigiu în fața plasmei, mai bine zis în fața propriei mele persoane, ceea ce ar fi trebuit să mărturisesc mai demult, încă de acum 34 de ani. Oricum, la confesional e mai uşor, fiindcă nu ți se vede fața, nu şi se cere să-ți declini identitatea şi nici să semnezi, deci se poate păstra anonimatul perfect, nu te ştie decât preotul şi Dumnezeu.

Tocmai de aceea, fiindcă vreau să-mi crească prestigiul în fața Divinei Fețe, pe măsură ce mă micşorez, până aproape de pieirea graiului în fața oamenilor. Ceea ce mi se pare cu mult mai anevoie şi mai năpăstuitor.

Aşadar, am făcut (cine nu, să arunce cu piatra!) – destule erori voite şi nevoite în viaţă – poate prea multe! Şi continui să fac, parcă şi mai şi…

Supun această faptă judecăţii publice şi mi-o asum, cu toate consecinţele.

Era în februarie 1974. Tocmai fusesem mireasă cu o noapte înainte. O mireasă foarte tristă, aşa cum reiese din fotografiile alb-negru. Îmbrăcată în rochie lungă, albă, din dantelă fină, cu pantofi cu toc cui, albi şi ei, cu mănuşi de dantelă până la cot, în acelaşi ton şi cu diademă pe cap, care mi se strâmba mereu, fiindcă nu fusese făcută pe măsură. Îmi era foarte, foarte frig, deşi aveam o haină aruncată pe umeri. Dar de! mireasa trebuie să suporte orice în noaptea aceea de pomină. Nu mi-au plăcut niciodată nunţile. Spun acest lucru deşi aş putea şoca 99 la sută din femei care visează, încă de când sunt copile, să fie mirese frumoase. Eu n-am visat. Visele mele erau altfel colorate. Dar, a trebuit, se impunea, ca să facem pe placul părinţilor. În zori, după ce nunta s-a spart, am pornit cu cele câteva rude rămase treze, cu un bărbat nou-nouţ, cu soacră (mai veche!), naşă, naş, căţel, purcel şi domnişoare de onoare, fireşte, la fotograf, la pozar, să ne imortalizeze, aşa superbi şi obosiţi, încercănaţi şi mahmuri, după o noapte de nuntă, în care, (ciudat şi de necrezut pentru mine!) chiar eu fusesem mireasa. (Sau poate sosia mea pe care o trimiteam uneori să-mi rezolve treburile care-mi displăceau?). Oricum nu are importanţă. Cred totuşi că eram eu.

Ne aflam pe o străduţă din Oraşul Unirii, municipiul Focşani, stradă din apropierea alteia, principale, cu nume impozant: Ştefan cel Mare, unde, la nr. 43 locuia Firica, soacra mea de atunci.

Şi fiindcă eu detest tămbălăul, circul, chiuiala şi i-am rugat să nu facă zgomot pe stradă, mergeam repede, înfrigurată, pe un trotuar îngust, pavat cu pietre mari, pătrate. Am trecut la un moment dat pe lângă o vitrină încărcată de cărţi. Şi, brusc, m-

am oprit, cu ochii drept în fotografia artistică a poetului meu preaiubit, care era postată pe coperta întâi a unei cărți, de al cărei titlu m-am îndrăgostit subit. Aşa păţeam atunci mereu (aşa păţesc şi azi!): mă îndrăgosteam de obiecte, nu pentru valoarea lor, de chipuri, de voci, ca să nu mai vorbesc de frunze, de copaci, de animăluţe şi de păsări…

Era cartea lui Gheorghe Tomozei, nou-nouţă, „Maşinării romantice”, pe un fond grei-bleu şi fotografie alb-negru sau sepia.

E de prisos să spun că era duminică dimineaţă, la prima oră, când toţi oamenii cumsecade încă dorm sau săvârşesc ceremoniile de dimineaţă.

Eu însă, nu mă lăsam dusă, privind la Prinţul Tom şi la „Maşinăriile” lui „romantice”, volum consistent, ediţie antologică de autor, apărută chiar atunci la Editura Eminescu.

Voiam cartea cu orice preţ. Uitasem de mire, de nuntă, de oboseală, îl voiam pe el. După ce s-au zgâit în vitrină, neînţelegând de ce nu vreau să merg mai departe, m-au depăşit nuntaşii, la o distanţă apreciabilă, tot întorcându-şi capetele îndărăt şi strigându-mă, exasperaţi, fiindcă ajunseseră la prăvălia fotografului şi n-aveau mireasă, să facem „poze artistice” – poze care au rezistat cu muuuuuuult mai mult decât mariajul nostru – destrămat la nici opt luni după această întâmplare numită nuntă.

Nu mă înduram cu nici un chip să mă urnesc din loc, deşi n-am fost niciodată un copil răzgâiat, dimpotrivă. Şi atunci mi-a încolţit în minte (unde, în altă parte?) un gând criminal: să sparg vitrina şi să fur cartea. Era singura soluţie. Cu orice risc! Mă uitam chiar în jur după un cataroi potrivit ca să nu-mi murdăresc rochia superbă - şi inutilă! – pentru săvârşirea infracţiunii.

Noroc că n-am găsit. Dar tot n-am plecat din faţa vitrinei, fiindcă mă apucase o stare de disperare vecină cu depresia. Firica s-a întors după mine, şi, când a înţeles despre ce-i vorba, fiindcă

eu îi explicam printre suspine, că nu plec de acolo fără Gheorghe Tomozei, mi-a promis solemn că mi-o cumpără a doua zi şi mi-o trimite imediat acasă, în Galați, fiindcă noi trebuia să plecăm numaidecât în acea zi, a doua zi mergeam amândoi la serviciu.

Iar pe atunci nu erau atâtea curse rapide, erau unul sau două trenuri pe care, dacă le pierdeai, nu aveai încotro şi trebuia să mai aştepți o zi.

Numai aşa m-a liniştit Firica, să-i dea Dumnezeu sănătate, dacă o mai fi trăind. M-am lăsat înduplecată. Asta după ce m-a făcut „tra-la-la". Dar oricum mie nu-mi păsa, eram obişnuită. Mi-a zis că nu sunt normală (Nici acum nu sunt prea „normală", în accepțiunea comună, dar diferența este că, eu recunosc!)

Trebuia însă imediat să salvăm aparențele. Şi la salvat aparențele, aveam o experiență grozavă. Mereu trebuia să salvez ceva.

Aşa că, trasă de mânecă, am mers la fotograf, unde am ieşit, bineînțeles, oribil, fiindcă mi se ştersese tot machiajul de la lacrimi şi părul mi se întinsese de la umezeala acelei zile reci de februarie.

Ici-acolo se mai adăposteau pe lângă trotuar, pospaiuri de zăpadă, spulberată în ajun.

Firica s-a ținut de cuvânt. Peste o săptămână aveam cartea. Şi fiindcă eram în anul II la teatru la Şcoala de artă, având ca profesori, pe eminenții actori, de pioasă amintire: Dumitru Pâslaru, Eugen Popescu-Cosmin şi Lucian Temelie, la repezeală am şi învățat cel puțin jumătate de carte pe de rost, cu interpretare, în regulă. Mai ştiu şi azi fragmente lungi din poemele: „Galben, ora, septembrie", „Domnişoara Gelsomina", „Altair" şi altele. Când îmi plăcea un poet, meteahnă deprinsă încă din prima copilărie, îl învățam pe de rost în totalitate. Şi acest „Suav anapoda" poet, mă fascina, mai mult chiar decât prietenul lui nedespărțit, Bătrânul Nichita, Nini, pe care nu-l înțelegeam atunci pe de-a-

ntregul. Dar fiindcă erau aşa buni prieteni, m-am hotărât să-i iubesc la fel. Treacă de la mine, mi-am zis.

Tomozei însă, se plia perfect pe structura mea sufletească. Această iubire a ținut, pot spune, preţ de o viaţă. Şi acum îl iubesc, poate mai mult. Am făcut sute de „Călătorii cu dirijabilul" său – pe aripile închipuirii.

Zece ani mai târziu, semn că nimic nu e întâmplător, am participat la concursul de creaţie şi interpretare, la primul Festival Nichita Stănescu, organizat la Ploieşti, în zilele 13-15 decembrie 1984, în care amfitrionul era tot Gheorghe Tomozei care l-a omagiat cu lacrimi şi cu emoţie vădită.

Tot atunci am văzut-o şi pe Tatiana Stănescu şi pe cele două surori ale lui Nichita. Eu am pregătit îndelung un recital de aproape jumătate de oră cu recuzită, costume şi mişcare scenică. Îl începeam la microfon, încă din culise, pe versurile lui Gheorghe Tomozei, apărute nu demult: „Îngerii scriu articole de legi/ ori cioplesc săgeţi/ iar în pauza de prânz/ ling sare.// Ei patronează cu inclemenţă/ uzinele de ace cu gămălie,/ fierb rachiu de crini în alambice/ şi se trezesc întrebând câteodată:/ Oare ce-o mai fi făcând poetul Nichita Stănescu?"

Urma apoi recitalul „Nichita, Azi… Ca o pasăre Ibis" – recital în care nu mai eram eu, ci cu totul alta. Mă dedublam, mă confundam, mă miceam şi mă înălţam, o dată cu versurile lui, aşa încât, erau cum nu se poate mai adevărate
cuvintele: „Nu cum sunt eu sunt eu/ ci cum eşti tu/ sunt eu./ Un fel de tu sunt eu/
pe care nu l-ai mai lăsat/ să fie eu".

Se împlinea un an, de când, cel care semna „Nichita, AZI" – îşi semnase de fapt, Dreptul la Nemurire.

Păstrez şi acum câteva postere uriaşe, dintre care unul îl întruchipează pe Nichita în tricou cu dungi orizontale, cu braţele larg desfăcute pentru a cuprinde în ele şi a îmbrăţişa – spirit generos – întreg universul.

Discul cu vocea lui inimitabilă şi muzica lui Augustin Frățilă, l-am ascultat de mii de ori. Noroc că am acuma CD-ul care reproduce fidel, discul inițial.

Şi se organizaseră câteva zile de festival ploieştean, în care muzica, poezia, dansul, imaginea – toate de cele mai bune calitate, treceau dintr-o stare în cealaltă, ca într-o sfântă entropie a Luminii.

Teatrul de Stat din Ploieşti a dat un spectacol omagial unic, pregătit pentru această comemorare la nivel național.

Nu-mi amintesc să mi se fi uscat obrazul, să-mi stea lacrimile într-un loc, ori palmele să mi se odihnească din aplauze. Lacrimi şi aplauze, atât puteam eu să dărui atunci.

Sigur că am vorbit (cu un curaj nebun! ceea ce nu mă caracterizează) – în acele zile şi cu Gheorghe Tomozei. I-am spus că sunt o fată puțin „tra-la-la" care am adunat într-un dosar gros de 10 cm. toate tăieturile din ziare, nu numai despre Nichita, dar şi despre prietenii lui. Adică, ceea ce făcuse el cu primul Album Memorial –Nichita Stănescu. Însă el a avut acces la Arhiva Națională şi la o sumedenie de mărturii ale oamenilor de cultură. Eu m-am limitat la revistele culturale. Dar albumul era superb – (mai târziu aveau să apară şi altele). Mi se scurgeau ochii după el.

Ei bine, şi, la unul din acele standuri în care se vindeau discurile, albumele şi alte volume de-ale lui Nichita, antume ori apărute postum, cu îmbulzeală şi dat din coate pe putere, fiindcă numărul albumelor era limitat – cred că un prim tiraj – m-am îmbrâncit bine să ajung în față şi fiindcă tot nu aveam bani în buzunar decât pentru trenul de întors acasă, m-am hotărât pe loc să-l fur.

Am săvârşit faptul. Am reuşit! Ceea ce nu reuşisem cu zece ani în urmă la nunta mea, am reuşit acum. Nici n-a fost aşa de greu, cum îmi închipuiam, premeditând, stând pe marginea muşuroiului de oameni care se îmbulzeau ca la grămada de rugby, să „apuce" un volum Nichita.

Eu am întins doar mâna, mi s-a dat unul să-l studiez, să-l răsfoiesc, să-l cumpăr. Şi l-am tot studiat până l-am furat!

N-aş fi plecat fără el de acolo, în ruptul capului. Mai degrabă m-aş fi întors pe jos de la Ploieşti, ca să pot spune, parafrazând celebra zicere românească: „A întors-o ca la Ploieşti", deşi are altă conotaţie.

Acum, când scriu, îmi dau seama ce importanţă covârşitoare dădeau oamenii cărţilor, la acea veme. Se stătea la rând, de vindeau pe sub mână. Trebuia să ai cunoştinţe serioase ca să prinzi un Marin Preda, un Sorescu, să nu mai vorbim despre Adrian Păunescu. Şi eu, care eram regină pe un popor de cărţi, pe un popor de cuvinte (e adevărat, pe un scaun din lemn, cu speteazǎ curbată!) al Bibliotecii siderurgice gălăţene, ştiam ce înseamnă să faci rost de o carte bună.

Oricum, n-aş mai fi lăsat volumul din mână nici cu poliţia gării (Ploieşti Nord, Ploieşti Sud – tot aia!).

Aşa se face că…am plecat pur şi simplu cu albumul în braţe, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, parcă nu era vorba de mine, nici usturoi nu mâncasem, nici guriţa nu-mi mirosea. Atunci mi-am dat seama cât de uşor se fură ceva. Asta după ce mângâiasem volumul ca pe un odor de preţ, îl sărutasem cu ochii, mă bucurasem (cu o bucurie temătoare ca atunci când ţii în mâini o comoară şi ţi-e frică să nu ţi-o fure cineva). Deh! Hoţul de hoţ se teme!

Dar şi hoţul neprins este om cinstit!

Am plecat, nimeni nu m-a strigat, nu m-a întrebat, nu m-a admonestat. De altfel nici nu ştiu cum aş fi reacţionat. Era ceva inedit pentru mine exceptând episodul cu vitrina care ascundea „Maşinăriile romantice".

Nici n-avea cum să mă observe nimeni, fiindcă toţi erau atenţi la cărţile acelea preţioase. Mă trudeam să par nepăsătoare. Însă o bucurie tainică îmi năvălea în obraji, dogorindu-mi-i. Să fi fost ruşine? Nu voiam să recunosc. Să fi fost bucurie, remuşcare, teamă, dorinţă, mai puternice decât raţiunea? Toate la un loc.

Tot drumul, în tren l-am citit pe Nichita cu foame, cu sete, cu aviditate, cu poftă, cu insațietate. În special, grupajele de inedite, care erau culese din periodice, sau poezii dedicate prietenilor, pe foi de hârtie şi care acum îşi găsiseră loc în carte. Rețin şi acum poemul: „Plautilla" pe care-l publicase în „Flacăra" din 9 decembrie 1983 – cu doar patru zile înainte de nemurirea sa. Poem premonitoriu: „Mă mai las şi eu câteodată/ între un altfel de plată./ Nenăscut fiind/ nimeni nu mă va vedea murind.// Dar m-apucă dorul cel mai dor/ de coasta amânduror/ să mă nasc ca să şi mor/ să mă nasc ca să şi mor…"

Cum, oameni buni şi cinstiți, să nu furi o asemenea carte?

Şi acum, fiindcă am mărturisit intenția mea de furt din 1974 şi furtul din 1984, cred că voi căpăta circumstanțe atenuante, fiindcă „greşeala mărturisită e pe jumătate iertată". Sper să primesc şi eu iertarea de la Tomozei şi de la Nichita! (Nichita sigur m-a iertat – fiindcă am făcut-o din dragoste!) Ori, măcar, un dram de clemență, fiindcă am avut, ca unică motivație IUBIREA pentru aceşti doi magicieni ai cuvântului, aceşti doi giganți poeți ai neamului românesc şi ai Universului.

Iar acum, când s-au scurs 99 de anotimpuri fără Nichita, vreau să dăruiesc şi eu ceva, în schimbul Albumului Memorial furat atunci – în semn de omagiu – un volum propriu – închinat celui care şi-a înveşnicit trecerea, semnând: Nichita, AZI.

Ave, Hristea Nichite!

7 octombrie 2008 **Cezarina ADAMESCU**

CUPRINS